

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

15 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Țurcan Anatolie, Timofti Vladimir, Cobzac Elena și Guzun Ion,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2020, în privința inculpatului

Corcan Valeriu xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.07.2019 – 12.02.2020;

Instanță de apel: 18.03.2020 – 01.07.2020;

Instanță de recurs: 11.11.2020 – 15.06.2021.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 12 februarie 2020, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, Corcan Valeriu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, la muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Corcan Valeriu nedeținând permis de conducere, la data de 12 mai 2019, aproximativ la orele 18:00, conducând mijlocul de transport de model „Mitsubishi Space V”, cu nr. de înmatriculare xxx, pe drumul public G 114 sat. Talmază, r-nul Ștefan Vodă - sat. Grădinița, r-nul Căușeni, cu viteză mare, neisprăvindu-se cu conducerea mijlocului de transport, a derapat de pe traseu și ca rezultat s-a tamponat într-un pilon electric situat pe marginea drumului.

Ca rezultat al accidentului rutier, cet. Corcan Valeriu a fost transportat la spitalul din or. Căușeni, unde a primit îngrijiri medicale și care a fost supus testării alcoolscopice la aparatul „DRAGER”, în urma căreia s-a constatat, că ultimul avea concentrația de alcool în aerul expirat de 0,32 mg/1, fapt confirmat prin alcooltestul Drager 3675, din 12.05.2019, ora 19:50.

Prin acțiunile sale, cet. Corcan Valeriu fiind persoana care ia parte la procesul circulației în calitate de conducător, având obligația de a respecta în totalitate prevederile Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, a încălcat prevederile Regulamentului circulației rutiere și anume pct. 3 care prevede că „participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație”; pct. 14 lit. a) care prevede că „conducătorului de vehicul îi este interzis să

conducă vehiculul în stare de ebrietate, care provoacă reducerea reacției".

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut în drept, că faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, individualizată prin „conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, care nu deține permis de conducere”.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Corcan Valeriu să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal și în baza sancțiunii normei date a-i stabili acestuia o pedeapsă sub forma de închisoare pe un termen de 3 luni, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

La pedeapsa aplicată prin sentința Judecătorei Căușeni, sediul Central din 22.05.2018, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal - 3 ani și 6 luni închisoare, de cumulat total pedeapsa solicitată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) din Codul penal - 3 luni închisoare. Astfel conform art.85 din Codul penal, prin cumul de sentințe, definitiv de stabilit lui Corcan Valeriu pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 9 luni, cu ispășirea pedepsei într-un penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cererii de apel, procurorul a indicat că, se atestă insistența inculpatului în comiterea infracțiunilor.

Acuzarea a relevat că, prima instanță la individualizarea pedepsei penale urma a pune valoare pe aceste date, care caracterizează persoana inculpatului, întrucât este evident că acesta și-a educat un sistem degradat de valori sociale, nefiind angajat în câmpul muncii, astfel că activitatea infracțională este preferată de către acesta în defavoarea efortului fizic sau intelectual la un loc de muncă remunerat pe baze legale, fiind nejustificată executarea separată a pedepsei numite și pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Căușeni, sediul Central din 22.05.2018, atâta timp cât condamnatul prin săvârșirea unei infracțiuni de conducere a mijlocului de transport, nedeținând permis de conducere, în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, după săvârșirea anterioară a unei infracțiuni de huliganism, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de 3 ani 5 luni închisoare, pedeapsa numită fiind suspendată pe un termen de probațiune de 5 ani conform art.90 din Codul penal, care în totalitate a fost ignorată.

Consideră că, pedeapsa aplicată de către prima instanță în privința inculpatului Corcan Valeriu nu corespunde gravității infracțiunii săvârșite, personalității lui și pericolului social, pe care îl reprezintă. Pedeapsa prea ușoară, care a fost aplicată inculpatului prin aplicarea art.art.85, 87, 90 alin.(11) din Codul penal, va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție.

A conchis că, pedeapsa stabilită inculpatului este neîntemeiată și individualizată contrar prevederilor art.61 Cod penal, nu-și va atinge scopul de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui cât și din partea altor persoane, or, infracțiunea în domeniul transportului reprezintă o pericolozitate și o frecvență sporită în prezent.

De asemenea, a menționat faptul că în cauza dată nu există și nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale sau alte circumstanțe, care ar micșora esențial gravitatea vinovăției inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2020, a

fost respins apelul acuzatorului de stat, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că, la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată, aplicând o pedeapsă echitabilă și proporțională faptei comise.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel analizând sistemul de probe prezente la materialele cauzei prin prisma prevederilor art.101 din Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor le apreciază ca fiind dobândite cu respectarea normelor de procedură, fiind pertinente, concludente, utile, care coroborează între ele și indică indubitabil că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care nu deține permis de conducere.

Instanța de apel a relevat că în ședința instanței de apel nici unul din participanții la proces, prezenți, nu au obiectat referitor la vinovăția inculpatului.

4.2. În continuare, instanța de apel a reținut că la numirea tipului și măsurii de pedeapsă inculpatului, prima instanță a reiterat prevederile art.art.6, 7, 61, 75 - 78 Cod penal și le-a aplicat corespunzător, motiv din care apelul acuzatorului de stat urmează a fi respins.

De asemenea, instanța de apel a evidențiat că la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, ține cont de prevederile art.art.7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Mai mult, a indicat că din dispozițiile art.75 alin.(1) Cod penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată.

La caz, instanța de apel a stabilit că prima instanță a apreciat corespunzător circumstanțele reale și personale ale inculpatului și a stabilit o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise.

În acest sens, a reținut ca circumstanță atenuantă conform art.76 Cod penal, în privința inculpatului căința sinceră. Iar, circumstanțe agravante potrivit art.77 Cod penal, nu au fost identificate.

De asemenea, instanța de apel a relevat că potrivit art.16 Cod penal, infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria infracțiunilor ușoare.

Totodată, instanța de apel a reținut personalitatea inculpatului, că acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, la evidență la medicul narcolog și psiholog nu se află (f.d.37-38), la locul de trai se caracterizează satisfăcător (f.d.29), nu este încadrat în câmpul muncii (f.d.30), recunoscându-și vina integral, a dat acordul să-i fie aplicată pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, prin urmare, aceste circumstanțe fiind cumulate impun concluzia că prima instanță, stabilind inculpatului pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, a aplicat o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise.

Instanța de apel a decis că, deși prin sentința Judecătorei Căușeni, sediul Central din 22.05.2018, Corcan Valeriu a fost condamnat pe art.287 alin.(3) Cod penal cu numirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 6 luni cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani, pedepsele în speță urmează a fi executate de sine stătător.

În continuare a reiterat prevederile art.87 Cod penal, la cumularea diferitelor pedepse principale aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni sau al unui cumul de sentințe, unei zile de închisoare îi corespund 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. Celelalte pedepse cumulate cu închisoarea se execută de sine stătător.

Potrivit art.90 alin.(11) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă o infracțiune din imprudență sau o infracțiune intenționată mai puțin gravă, problema anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se soluționează de către instanța de judecată, la propunerea organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei.

La caz, instanța de apel consideră că în speță nu sunt aplicabile prevederile art.85 Cod penal, or, în speță sunt aplicabile prevederile alin.(11) art.90 Cod penal.

Astfel, pedeapsa aplicată de către prima instanță în privința inculpatului Corcan Valeriu corespunde gravității infracțiunii săvârșite și personalității.

Instanța de apel a conchis că, pedeapsa care a fost aplicată inculpatului prin aplicarea art.art.85, 87, 90 alin.(11) Cod penal, va asigura scopul restabilirii echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

5. Procurorul, în temeiul pct.6), 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, contestă cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea parțială a acestora, în partea stabilirii pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare în această parte.

În motivarea cerințelor sale acuzarea invocă argumente similare celor indicate în apel. Suplimentar a remarcat că, instanța de apel judecând în fapt și în drept cererea de apel a procurorului corect a apreciat probele administrate și a ajuns la concluzia privind condamnarea inculpatului în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, însă greșit a menținut sentința din 12.02.2020 în privința inculpatului Corcan Valeriu, prin care i-a fost stabilită pedeapsa penală de 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității, și conform art.art.85, 87 și 90 alin.(1) Cod penal, prezenta pedeapsă și pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Căușeni din 22.05.2018 s-a dispus să fie executate separat.

Din partea descriptivă a deciziei, acuzarea constată că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate de către procuror în apel, ignorându-le la emiterea deciziei.

Opinează că, instanța de apel pronunțând o decizie de condamnare la pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad de prejudiciabilitate sporit, fiind periclitată ordinea de drept, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea de comiterea de noi infracțiuni de către inculpat, precum și de către alte persoane.

A remarcat că decizia adoptată în cauza lui Corcan Valeriu la motivarea stabilirii pedepse contravine prevederile art.394 alin.(2) pct.3) Cod de procedură penală, deoarece ea nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei cu munca neremunerată în folosul comunității.

În contextul celor expuse, acuzarea consideră concluziile instanței de apel în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului Corcan Valeriu, greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

Astfel, pedeapsa aplicată de către prima instanță în privința inculpatului Corcan Valeriu nu corespunde gravității infracțiunii săvârșite, personalității lui și pericolului social, pe care îl reprezintă. Pedeapsa prea ușoară, care a fost aplicată inculpatului prin aplicarea art.art.85, 87, 90 alin.(11) Cod penal, va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție.

Acuzarea a mai notat că, făptuitorul care, anterior fiind suspus răspunderii penale, pentru infracțiune din domeniul securității publice și a ordinii publice (art. 287 alin.(3) Cod Penal), pentru care instanța de judecată la condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, acordându-i o șansă de a se corija, concluzii necesare nu și-a făcut și din nou, intenționat, a comis o infracțiune din domeniul transporturilor, care prezintă un pericol social și, corespunzător, este justificată aplicarea unei sancțiuni mai aspre, prin existența motivelor temeinice ale necesității de a împiedica persoana să săvârșească o altă infracțiune.

6. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia invocă temeiurile pentru recurs pct.6), 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Raportând normele de drept citate la circumstanțele cauzei, Colegiul penal lărgit constată că aceste temeiuri nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecării.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În acest context, Colegiul penal lărgit menționează că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în

practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal.

Conform prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În acest context, Colegiul penal lărgit consideră că, la aplicarea pedepsei inculpatului Corcan Valeriu pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, a fost respectată reducerea limitei de pedeapsă în conformitate cu prevederile alin.(8) art.364¹ Cod de procedură penală, totodată ținând cont și de gravitatea infracțiunii săvârșite, de aspectele pozitive care caracterizează personalitatea inculpatului, a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, sincer s-a căut de cele comise, la evidența medicului narcolog și psiholog nu se află, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, iar careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

În continuare, Colegiul penal lărgit respinge argumentele invocate în recurs, or, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii.

În continuare, Colegiul penal lărgit atestă că inculpatul în ședința de judecată și-a recunoscut vina integral, a dat acordul să-i fie aplicată pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, este la o vârstă tânără, neavând format un sistem de principii și valori consecvente, prin urmare, aceste circumstanțe fiind cumulate, impun concluzia instanței de recurs că, instanțele de fond stabilind inculpatului pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, au aplicat o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise.

În cazul din speță, instanța de recurs evidențiază că în conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

La caz, nu se constată vreun temei pentru modificarea pedepsei în privința inculpatului Corcan Valeriu, iar sancțiunea – muncă neremunerată în folosul comunității, în cuantumul stabilit de către prima instanță și menținut de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art.61 alin.(2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Suplimentar, Colegiul penal lărgit evidențiază că, acuzatorul de stat nu a făcut referire la careva circumstanțe pertinente ale cauzei sau ale personalității inculpatului, în baza cărora să fie constată necesitatea stabilirii unei pedepse mai aspre.

Reiterând prevederile art.90 alin.(11) Cod penal, instanța de recurs apreciază drept întemeiate argumentele instanței de apel precum că, pedeapsa stabilită în prezenta cauză și pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 22.05.2018, sub formă de 3 ani și 6 luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani, urmează a fi executate de sine stătător.

Pe de altă parte, Colegiul penal lărgit respinge alegațiile invocate de către acuzare precum că, instanța de apel a omis să se pronunțe detaliat și amănunțit asupra tuturor argumentelor invocate în apel de către procuror. Or, acuzarea avea obligația să concretizeze care anume argumente nu au fost apreciate de către instanța de apel. În plus, poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

Mai mult, referitor la temeiul de recurs invocat de recurent (pct.6), Colegiul penal reține că, nu a stabilit nici o argumentare corespunzătoare în susținerea acestui temei, criticarea deciziei instanței de apel în sensul temeiului invocat purtând un caracter formal și respectiv, fiind neîntemeiată.

Totodată, nu pot fi reținute argumentele acuzatorului de stat precum că „decizia instanței de apel contravine prevederile art.394 alin.(2) pct.3) Cod de procedură penală, deoarece ea nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei cu munca neremunerată în folosul comunității”. Or, prevederile la care face trimitere acuzatorul de stat se referă la obligația instanței de judecată să motiveze aplicarea unei condamnări cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În plus, se reține că motivele invocate în recursul de pe rol, au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct.4. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Suplimentar, analizând textul deciziei atacate (f.d.137-144) în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi

înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția.

În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de acuzatorul de stat, ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, recursul ordinar urmând a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârilor atacate.

7. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

d e c i d e :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2020, în cauza penală în privința lui *Corcan Valeriu xxx*, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 06 august 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Țurcan Anatolie

Timofti Vladimir

Cobzac Elena

Guzun Ion